

Stadse appels

Eva Liukku [Rotterdamse, initiatiefnemer en hoofdredacteur van Vers Beton; eeva@versbeton.nl]

Zo'n 10 jaar geleden kreeg ik voor het eerst in mijn leven een tuin. Daarvoor had ik altijd gewoond in wederopbouwflats met een balkonnetje. In de verwaarloosde tuin troffen we naast een heel oerwoud aan Japanse duizendknoop en bramen, ook twee uitgeschoten zaailingen van de berk van de burens aan.

Die laatste wilde ik wél houden, ze doen me denken aan het land waar mijn grootouders vandaan komen. De berk is de nationale boom van Finland. Ik zou niet weten welke boom de nationale boom van Nederland is, maar in Finland is er aan de berk niet te ontkomen – hij is overal. Tot in de sauna aan toe, daar slaan ze je met berkentakken op de rug.

We groeven de kleine berkjes daarom uit en plantten ze op een meer strategische plek, zodat ze ook voor wat minder inkijs van de burens zouden zorgen.

Ook plantten we een appelboom, midden in de tuin.

Maar er kwamen geen appels. Jaar na jaar ging voorbij zonder bloesem en zonder appels. Op bezoek bij mijn schoonmoeder was ik groen van jaloezie. Haar appelboom was jonger, stond in een nog kleiner stadstuinje, met nog minder zon, en zij had elk jaar een hele mand vol!

Er was één wonderlijk jaar waarin er bij ons toch iets gebeurde. Het was het jaar dat ik – na een hele tijd proberen – eindelijk zwanger werd van mijn eerste kind. Toen verscheen er één bloempje aan de boom. Een paar maanden later konden we daar één mini appeltje van plukken. Knap als je vol met zwangerschapshormonen zit om daar géén symboliek in te zien.

Afijn, daarna hebben we geen appels meer gezien. (Wel nog een kind.)

Ik vertelde onlangs aan een collega over mijn appelloze appelboom en zij merkte op; goh, heb je misschien berken in de buurt? Want weet je, lichte ze toe, berken zijn niet goed voor appelbomen. Ze zuigen alle voedingsstoffen uit de grond, geven dat dan wel aan elkáár door maar laten niets over voor de rest. Een soort multinationals onder de bomen.

Perplex, stond ik. Dit verklaarde een héle hoop.

Waar ik eerst een beetje verontwaardigd was, had ik nu erg te doen met mijn appelboom. Heb ik hem omringd met van die nare egoïstische bomen! Nationalistisch tuig!

Ach, wat gun ik mijn boompje toch graag een leven als de wilde appelboom aan de Wijnkade.

Voor wie deze boom niet kent: de decennia oude boom aan de Wijnkade is levend erfgoed. Het is waarschijnlijk een overblijfsel van de oude fruitoverslag aan de kade. De plek waar nu de woontoren The Red Apple staat, heette vroeger ook wel de Appelpunt.

Die appelboom is door niemand geplant of bedacht. Hij ontkiemde in een kier in de kade, gewoon omdat het kon, omdat het levenslust had. Het is een stille overlever uit het onaangeharkte Rotterdam. Toen het centrum nog zo leeg was dat niemand omkeek naar een boompje dat op een onbedoelde plek wortel schoot. De boom is vijf jaar geleden nog gered van ijverige bureaucraten die hem bijna wilde omzagen. Want ja, die paste niet in de City Lounge. En de boom is gevrijwaard van berken in de buurt. Deze prachtige, vrije, wilde boom geeft nog steeds elk jaar appels.

Het geeft te denken dat als je vandaag Rotterdam binnenkomt vanaf het centraal station, je wordt ontvangen door een dubbele rij berkenbomen op het Kruisplein. Ook het dak van het nieuwe Depotgebouw staat vol met berken. Het roept de vraag op: hoe appelvriendelijk is Rotterdam eigenlijk nog? ◀

Eva Liukku (Rotterdam, 1983) is initiatiefnemer en hoofdredacteur van Vers Beton. Vers Beton is het online tijdschrift voor de harddenkende Rotterdammer, met journalistiek voor een eigennijver en eerlijk Rotterdam. Lid worden kan via www.versbeton.nl.